

De bloemenwinkel die de tweelingzussen Karin en Jannie Grupstra (36) runden, werd op 9 januari door brand verwoest. Karin: “We bestonden bijna vijf jaar. En we hadden zo hard geknukt voor die zaak. Nu kon ik alleen maar denken: daar gáát onze vijf jaar.”

Karin: “Ik werd tijdens de lunch thuis gewaarschuwd door een kennis. Bij de winkel aangekomen zag ik alleen een rookpluimpje uit het dak komen. O, dacht ik, het valt mee. Mijn zus was inmiddels ook gealarmeerd terwijl ze thuis aan het eten was, en zij reed net als ik direct naar de winkel.” Jannie: “Ik zag de brandweer wel, maar ik dacht dat die iemand uit het water moest redden of zo. We zagen nog steeds geen vlammen. Maar binnen een kwartier stond de hele winkel vol rook. Toen pas beseften we dat onze zaak eraan ging. Karins vriend wilde naar binnen, maar dat mocht niet.” Karin: “We voelden ons ontzettend machteloos. Bij mij kwamen toen de tranen, ik stond zelfs te kokhalzen. Daar ging ons plekje. Ik vroeg me af hoe het nu verder moest.” Jannie: “Ik wilde sterk zijn voor Karin. Ik schulde vroeger vaak achter haar, maar nu ving ik haar op. Later die middag mochten we naar binnen. Er was enorm veel schade. Het bleek een verborgen brand tussen de plafonds te zijn geweest, die door kortsluiting was ontstaan. Gelukkig waren we goed verzekerd.”

Karin: “Onze winkel had een sociale functie. Mensen waren altijd welkom voor een praatje en een bakje koffie. Kinderen kwamen soms even knutselen of in de winkel helpen. De mensen uit het dorp vonden het verschrikkelijk voor ons. De middag van de brand sloten de naastgelegen winkels hun deuren, iedereen was van slag. Mensen klampten ons aan, probeerden te troosten. Sommige kinderen gingen niet naar school, zeiden: hoe moet het nou met de snoepjes? Eenmaal thuis bleef de telefoon maar gaan. Ik moest vaak huilen. De eerste drie nachten sliep ik niet. ’s Avonds gingen Jannie en ik naar elkaar toe of we gingen samen naar de resten van onze winkel kijken. We wilden graag verder, maar hoe?”

Jannie: “De dag na de brand kregen we al aanbiedingen voor andere panden en op één aanbod gingen we in. Ook kregen we gratis een winkelinterieur aangeboden. Geweldig. We besloten om na drie weken weer open te gaan in het nieuwe pand. Op 1 februari, dus vóór Valentijn. Onze vrienden hebben alles vertimmerd, gestuukt en geschilderd. Wijzelf moesten snel gaan inkopen. We hadden weinig budget. Maar de leveranciers zeiden: zeg maar niks, kom maar langs. En we kregen dozen vol potten en planten mee.”

Karin: “Onze openingsdag leek net een bruiloft. De auto stond vol cadeaus en we kregen stapels kaarten. Het was vanaf dag één heel druk. Intensief bezig zijn was goed voor ons, het verzette onze zinnen. Nu nog vragen mensen ons dagelijks hoe het gaat. Dat doet je wel goed. We hebben ook onze echte vrienden leren kennen. Toch hebben we het nog steeds niet echt verwerkt. We zijn zakelijk gezien terug bij af. Het heeft veel impact gehad. We zien het in elkaars gezicht, we zijn op een bepaalde manier getekend. Jannie heeft zelfs letterlijk haar eerste grijze haren gekregen. Maar we gaan door – samen.”